

opusdei.org

Intervju s prelatom Opus Dei v časopisu Le Figaro

Celotno besedilo pogovora s prelatom Opus Dei, msgr. Javierjem Echevarriem, ki ga je 21. aprila 2006 objavil francoski časopis Figaro-Magazine.

10. Jun. 2006

Za kaj Cerкви služi – trenutno edini – status osebne prelature, podeljen organizaciji Opus Dei? Ali ta Cerкви predvsem omogoča, da je bolje obveščena o splošnem

razvoju laične družbe in posebej o katoliški skupnosti?

V ožjem pomenu besede je danes Opus Dei res edina osebna prelatura. Vendar pa v Cerkvi obstajajo še druga okrožja, ki so mu na teološkem in kanonskem področju enakovredna; s tem mislim na primer na vojaške ordinariate ali na francosko misijonsko prelaturu. To so strukture, za katere teritorij ni edini kriterij oblasti; od tod torej pridevnik "osebna".

Sedanji, dokončni statut Opus Dei natanko ustreza njegovi naravi (1). Ko je tvoja identiteta točno določena, nihče ne dvomi o tebi, vedo, kdo si in zakaj si. Ko se ti obleka poda in se v njej dobro počutiš, je to najbolje za vse.

Tako verniki Prelature živijo v okolju, kjer se nahajajo: na univerzi, v pisarni, na počitnicah. Trudijo se čim boljše opravljati vsak svoj poklic.

To so moški in ženske, ki so po poklicu odvetniki, zdravniki, novinarji, umetniki, delavci, kmetje, glasbeniki, vojaki, učitelji.

Obstaja knjiga, za katero nekateri menijo, da je zaznamovala francosko versko zgodovino: *Francija, misijonska dežela*. Vsako delovno okolje je prostor za evangelizacijo. Vsako delo je v resnici priložnost za srečanje z Bogom, kot je od leta 1928 trdil sveti Jožefmarija Escrivá: je sredstvo, da ljubimo Boga in bolje razumemo ljudi okoli sebe ter z delom sodelujemo pri stvarjenju in odrešenju.

Pa vendar, kakšen je po vašem mnenju poseben prispevek Opus Dei Cerкви?

Kot prvo, Opus Dei – star kot Evangelij in tudi kot Evangelij mlad, kot je govoril sveti Jožefmarija – širi sporočilo: Bog kliče vse moške in vse ženske, da ga ljubijo in ljubijo

svojega bližnjega, se pravi, kliče k svetosti in apostolatu v vsakdanjem življenju.

Ne *kljub* delu, ampak *preko* dela sodelujejo z Njim v svetu kot podoba Boga, kar tudi je. V nekem smislu gre za ljubezensko dogodivščino.

Opus Dei pomaga odgovarjati na ta božji klic. Prelatura organizira dejavnosti krščanskega izobraževanja in nudi možnost osebnega duhovnega vodstva, ki je zahtevno, a hkrati prilagojeno vsakdanjemu življenju.

Ta zgodba posnemanja Jezusa Kristusa, ki je hkrati božja in človeška, temelji na zaupanju v ljubeče božje očetovstvo, na veri v vstalega Kristusa in delovanju Svetega Duha, danes, zdaj, za vsakogar.

Opus Dei se trudi izpolnjevati to poslanstvo v naročju Cerkve, kot del

božjega ljudstva. Gre za neke vrste permanentno izobraževanje, da bi ljudje s ceste odkrili Boga v svojem vsakdanjem življenju ter veselje tega srečanja delili s sodelavci, prijatelji in znanci.

Z velikimi vlaganji v šole, univerze in izobraževalne centre je Opus Dei delno prevzel mesto, ki so ga v izobraževanju prej imeli jezuiti. Razlika pa je v tem, da mladi, ki jih izobražuje Opus Dei, lahko postanejo člani. Kako odgovarjate tistim, ki to enačijo z indoktrinacijo?

Znotraj Cerkve obstajajo različne karizme, ki druga drugo bogatijo v dobro vseh; to so duhovniki, laiki, škofije in najrazličnejše druge pojavnosti, ki so vse koristne in se vzajemno dopolnjujejo. Prostor je za vse, seveda v spoštovanju potreb in čutenj posameznika.

Izobraževalni centri, o katerih govorite, nastanejo nekako tako kot gobe, na pobudo in odgovornost posameznikov, običajno staršev učencev, ki jih vzgoja otrok seveda najbolj zanima. Opus Dei v to ne posega in spoštuje svobodo ljudi v njihovem družbenem delovanju.

Vsaka polnoletna oseba lahko postane član Opus Dei. Dovolj je, da te ta pritegne z duhovnimi in nesebičnimi nameni in da poizkusiš, kako ti ustreza. Seveda je potrebno tudi osebno srečanje, saj se take stvari ne urejajo telepatsko. Beseda *rekrutiranje* je primerna za vojsko ali za podjetja, ne pa za cerkveno ustanovo, kot je Opus Dei.

Cilj Opus Dei, kot tudi Cerkve, ni, da bi se neprestano širil, temveč da bi podaljšal prisotnost Kristusa na svetu in pomagal dušam, dokler se naš Gospod ne vrne.

To seveda vključuje širjenje krščanskega nauka in še posebej klica, ki ga Bog namenja vsakomur v njegovem vsakdanjem življenju.

Upoštevati je treba, da ima Opus Dei apostolsko funkcijo, saj se kot del Cerkve vrača vse do prvih Kristusovih učencev, ki so bili "poslani". Cerkev, ki ne bi oznanjala, bi bila mrtva. "Kajti gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!" je govoril sveti Pavel (prim. 1 Kor 9,16).

Zato so 2. vatikanski koncil, nato Pavel VI. v svoji spodbudi *Evangelii nuntiandi* in nazadnje Janez Pavel II. z *Redemptoris missio* opozarjali na nujnost krščanske zavezanosti sporočilu evangelija. Jezus je tiste, ki jih je srečal, vabil z nedvoumno besedo: "Hodi za menoj."

To vabilo je bilo sicer včasih zaman, kot v primeru bogatega mladeniča, toda Kristus ga je še naprej vabil, naj mu sledi (Lk 18,22). Sveti Pavel pravi,

da vera prihaja z oznanjevanjem (Rim 10,17), ne samo z življenjskim zgledom, res pa je, da je ta zgled nujen predpogoj.

Opus Dei v današnji nekrščanski družbi ponuja visoke ideale in upam, da si bo Prelatura vedno prizadevala za to. Potrebno je malo uporniškega duha, ljubezen do svobode, pa tudi radodarnost človeka, ki želi narediti nekaj za druge.

Zato Cerkev – in Opus Dei kot majhen delček pod njenim okriljem – po Jezusovem zgledu nagovarja mlade. Predvsem pa je Jezus sam tisti, ki govori vsakemu posebej.

Odločitev za Opus Dei seveda predvideva dolgo pot vzajemnega spoznavanja in veliko časa, da se uresniči pobuda, ki je vedno osebna in edinstvena, kot je v božjih očeh edinstven vsak človek. Vsak človek lahko svobodno odgovori, vendar pa odgovor ni mogoč, če si prej ne

zastavimo vprašanja. To, da naredimo življenjski načrt, spada na področje ljubezni: narediti nekaj s svojim življenjem, nekaj koristnega za druge.

Zakaj bi se temu čudili v času, ko vse človeške organizacije skušajo pridobiti ljudi, pogosto tudi na pretiran in agresiven način? Samo pomislite na marketing, na oglaševalske kampanje, na strategije ozaveščanja o družbenih problemih, na trud, da bi rekrutirali ljudi v določene službe, da bi dosegli tržni delež, da bi povečali število naročnikov nekega časopisa oz. si zagotovili njihovo zvestobo, da bi ljudi odvadili kajenja ali pa vztrajali pri upoštevanju cestnih predpisov, da ne omenjam še drugih vidikov, ki so včasih zelo nadležni in niti najmanj nedolžni.

Mnogo ljudi, morda iz napačno razumljene ponižnosti, si ne bi upalo

pomisliti na srečanje z Bogom pri delu v svojem vsakdanjem življenju, če jim nihče ne bi odprl pogleda na to. Kristus se je utelesil za vse, ne samo za določeno število posvečenih. O tem sporočilu ne smemo molčati!

Kako si razlagate, da je Opus Dei ob kanonizaciji ustanovitelja v Vatikanu uspel zbrati več kot 300.000 privržencev, ko pa število uradnih članov ne presega 85.000?

Izračunajte: to so manj kot štirje ljudje na vsakega člana, kar ni tako izjemno. Milijoni bi se radi udeležili tega velikega praznika, če bi imeli čas in sredstva. Velika večina ljudi, ki sodelujejo pri izobraževalnih dejavnostih Opus Dei, nima nikakršne institucionalne povezave s Prelaturo. Treba je vedeti dve stvari. Najprej, sporočilo ustanovitelja je zelo privlačno za tistega, ki pravilno ljubi življenje, svet in ljudi: polnost krščanske zavezanosti, ne da bi

človek delal karkoli izrednega, le da se z ljubeznijo loteva tudi najmanjših stvari. To je mogoče! Druga stvar pa je simpatija, ki izvira iz osebnosti svetega Jožefmarija, njegovo veselje, človeška toplina in preprostost. Zaradi vsega tega mnogi molijo k njemu in berejo njegova dela, ne da bi imeli kakršenkoli stik z Opus Dei.

Večina komentatorjev poudarja, da se je Delo javno izpostavilo predvsem po izidu Da Vincijeve šifre pred tremi leti in ta intervju to potrjuje. Tudi vi, kot oni, mislite, da bi bilo najbolje o Delu vedeti čim več?

Da. Nevednost je vedno veliko zlo, informacija pa dobrina.

Komunikacija ni igra in ne prenese amaterstva. Sčasoma se vsak zna bolje predstaviti in tudi bolje razume samega sebe. Tudi na tem področju je potrebno nekaj potrpljenja.

Kakršnakoli že je finančna neodvisnost društev, ki jih vodi Opus Dei, bi bilo v času informacijske družbe enostavno narediti seznam in izračunati sredstva, s katerimi razpolagate. Zakaj tega ne storite? Želite s tem zavrniti idejo, da je Opus Dei "neznansko bogat"? Ali pa se vam, ravno nasprotno, zdi koristnejše, če ljudje še naprej tako mislijo?

Bistvenega pomena je svobodna in odgovorna pobuda. Katera društva vodijo pripadniki Prelature? Jaz jih seveda ne poznam in moji sodelavci tudi ne. Niti mi kaj takega ne pride na misel, ker je to preprosto iluzija. Priznam sicer, da bi bilo možno narediti račun, o katerem govorite, vendar bi bil inventar zelo heterogen. Jabolko in dva stola, koliko violin in nogometnih žog je to? Katera društva vodijo tisti, ki hodijo po cestah z imenom "Avenija republike", ali tisti, ki imajo zelene

oči oziroma vsak teden igrajo tenis? Koliko je vse to vredno? Po mnenju svetega Jožefmarija mora biti vsaka pobuda uravnotežena s finančnega vidika, v njegovem primeru s pomočjo pokroviteljev in rednih sodelavcev. Vendar pa Opus Dei ne posega niti ne more posegati na področje zdravega principa avtonomije in spoštovanja pristojnosti posameznika. Le čevlje sodi naj kopitar!

Opus Dei, ki je nastal v Španiji pred manj kot 80 leti, je danes prisoten na vseh celinah in v skoraj vseh državah (2). Kje je po vašem mnenju ta prisotnost danes najbolj koristna za uresničevanje evangelizacijskega poslanstva, ki mu je zaupano? Zakaj?

Ideja koristnosti dobi nov pomen, ko se ne omejuje na zgolj tehnične parametre. Rodovitnost prihaja od Boga. Psalm 127 pravi, da se zaman

trudijo zidarji hiše, če je ne zida Bog. Samo ime "Opus Dei" pomeni "Božje delo". Mislim, da je Opus Dei koristen tam, kjer točno izpolnjuje svoje poslanstvo; tam se bo počutil dobro, sprejeto, na svojem mestu, kot doma. Moja naloga je ravno v tem, da pazim, da se to izpolni, in za to se trudim. Pri tem mislim na primat molitve, posvečevanje dela in običajnih opravil vsakdanjega življenja in zato tudi na vse življenje kot daritev Bogu in služenje drugim. Mislim na evangelizacijo kot na krono pristnega prijateljstva človeka do človeka; srce govori srcu, kot je rad ponavljal Newmann: celotna oseba, razum, čustva in volja. Opus Dei je koristen takrat, ko kot del Cerkve pomaga vsakomur ponovno odkriti notranji mir, v božjem odpuščanju, v harmoničnem oblikovanju lastne osebnosti in sprejemanju samega sebe. Z eno besedo takrat, ko nam daje občutek, da Jezus hodi ob nas in daje smisel

našemu življenju. Tako lahko razumemo besede Jožefmarija Escrivája, da nebesa pripadajo tistim, ki znajo biti srečni na tem svetu. Seveda tudi s trpljenjem, ki je neizogibno, pa vendar srečni, resnično srečni.

Opombe: (1) Status Opus Dei je dolgo časa predstavljal problem, ker katoliška Cerkev ni imela takega, ki bi laikom dajal pravico do "polnopravnega članstva" v eni njenih institucij (z istim naslovom, kot ga imajo duhovniki). To težavo so delno odpravili po letu 1950 s statusom "svetnega instituta", vendar se je ustanovitelju Dela, Jožefmariju Escriváju de Balaguerju, ta zdel nezadovoljiv ... morda zato, ker je bil Opus Dei podrejen avtoriteti škofov različnih škofij. Njegov naslednik na čelu Opus Dei, mons. Álvaro del Portillo, pa je končno od Janeza Pavla II. dobil dovoljenje za dvojni status "osebne prelature" (ki je bil

vzpostavljen na 2. vatikanskem koncilu) in "univerzalne škofije"; status, ki ga mons. Echevarría primerja z "obleko, v kateri se zelo dobro počuti".

(2) Uradnih članov (brez sodelavcev) je v Afriki 1.800, v Aziji in Oceaniji 4.800 (z največjim deležem na Japonskem), v obeh Amerikah 20.400 in v Evropi 49.000 (35.000 samo v Španiji, izvorni državi Opus Dei).

Verónica Grousset, 21. april 2006 (Figaro Magazine)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/intervju-s-prelatom-opus-
dei-v-casopisu-le-figaro/](https://opusdei.org/sl-si/article/intervju-s-prelatom-opus-dei-v-casopisu-le-figaro/) (1. Apr. 2026)